Ч. 5. Субота 22 (9) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львозі що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників на сали Гавемана 9 і в ц. к Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

62-ге засїданє I. сесиї IX. періоду.

Вчерашне засїданє Сойму відкрив Є. Е. п. Маршалок о год. 10½ перед полуднем. По відчитаню внесень і інтерпеляций приступила палата до дальшої загальної дискусиї над буджетом на рік 1910.

Перший забрав голос Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский.

Бесїдник заявив на вступі своєї промови, що заповідаючи при обнятю уряду, що доложить всїх заходів, аби полїтична адмінїстрация краю була можливо безсторонна, здавав собі добре з того справу, що по якімсь часї піднесуть ся в одної і з другої сторони закиди, що адмінїстрация сторонича і то піднесуть ся закиди із сторони тих, котрі ту адмінїстрацию уважали би безсторонною тілько тодї, коли би їх цїлям служила. Дуже добре звістна річ, що кождий кандидат, стаючий до яких небудь виборів, має з гори приготовлені дві бесїди. Коли при виборах перейде, то голосить, що староство поводило ся дуже безсторонно. На случай же коли перепаде, приписує вину свого упадку звичайно не собі, свому сторонництву, недостачи аґітациї, лише „звістним і ославленим практикам“ старостів. На то нема способу. Подібно роблять полїтичні сторонництва.

П. Адам — говорив Є. Е. п. Намістник — що правда дуже дипльоматично, жалував ся, що адмінїстрация дуже уступчива, особливо супротив руских радикалів. П. Макух в спосіб собі властивий заявив натомість: „Намістник заповів реформу адмінїстрациї; наслідки єї вже бачимо: за найменшу провину баґнет в серце селянина або кулька в лоб, а для старости оправданє або аванс“.

Ті обжалованя полишили ся без достаточних доказів. П. Адам навів виправдї, що найменше обжалованє, появляюче ся в руских часописях, дає адмінїстрациї привід до заряджування против урядника дисциплїнарного слїдства і вимірюваня кари і що ті бідні урядники суть тероризовані Намістником.

Бесїдник просить п. Адама, аби, о скілько того не робить, перечитав кілька чисел „Дїла“, а майже в кождім числї найде жалобу на адмінїстрацию, що коли тілько „Słowo polskie“ піднесе найменшу жалобу, то адмінїстрация в однїй хвили заряджує доходженя, а навіть і без доходжень вдоволяє ті жаданя. Правда лежить по серединї. Кожда жалоба котрого небудь сторонництва єсть зараз предметом безсторонних розслїдів і адмінїстрация без взгляду на то, з котрої сторони жалоба прийшла, старає ся злому зарадити. Такі доходженя не зломлять урядників. Кождий урядник у власти і в менї найде підпору в совістнім виконуваню обовязуючих законів (оплески) і можу впевнити, що дисциплїнарні слїдства суть в Намістництві рідкостию, а кари просто виїмкові.

П. Макух загально, посол Левицкий покликуючи ся на Черпихів і Фельштин, виводили тяжкі жалоби на адмінїстрацию. Здавалось менї, що ті два случаї належать вже до минувшости і як на виїмкові не можна на них покликувати ся. П. Макух порівнуючи Галичину до Росиї, добачував ся в поведеню власти причин розрухів, які мають настати, а при тім висловив ся, що поведенє то є психольоґією і причиною велкої революциї. Того рода висловів не можу уважати нічим иньшим, як провокациєю. Однак на щасте супротив ростучого почутя у населеня, що нїяка жалоба не є безуспішна, така провокация полишить ся без наслїдків. Коли би однак мала найти ся яка одиниця, котра хотїла би вхопити ся насильства, не обіцюю, аби жандарм не мав ужити оружия, бо така цїль адмінїстрациї не є може задачею, а пе маю до того права. То не була би безсторонна адмінїстрация лише анархія. І до того, як я довго є на тім місци,

---

5)

Зрабоване „Реґента“.

Сьміховинка — М. Блянка.

(Дальше).

Новий ранок, котрий лучами весняного сонця заповідав щасте, застав Віктора Божера в неконче рожевім настрою. Коли він відтак ще й в скринцї на листи знайшов доказ, з яким трогаючим привязанєм плоди єго духа знайшли назад дорогу до него замість щоби переміпили ся в дзвінку монету, то не дивниця, що він не міг повеселїшати.

Єго брала злість на сонце, що свої лучі пускало на єго столик до писаня, він сердив ся на свою власну роботу, на вуйка Відемана, котрий жадав від него зароблених франків, сердив ся на Кеті, котра нимоги вуйка признала справедливими і на себе самого, що не вибрав собі лїпшого званя.

На то не зважав він анї трошки, що коли убирав ся, відорвав ся єму ґузик від штапів, покотив ся і впав в шпару між дошками. Остаточно до такої пригоди мусить кождий чоловік привикати, а Віктор Боже був ще й на стілько обзнакомлений зі звичаями бідолашної братиї, що запхав сірничок в материю, так, що він міг так само добре держати, як пришитий ґузик.

Боже мав намір розпочинати писанє великої повісти. Мав вже преці в голові цїлу повість готову, але на чистенькім білім папери був доси виписаний лиш єї заголовок і Божерове прибране назвище або псевдонїм. Але тою роботою хотїв він звернути увагу всеї критики на себе, ся повість мала стати повістию будучности, нею хотїв він здобути собі місце між безсмертними.

Він сїв собі, взяв перо до рук та й написав вже був два рядки на папери, коли щось єму перешкодило— якийсь лист! Письмо було єму знакоме. То був лист від Кеті. Він роздер чимскорше куверту і прочитав зараз тих кілька рядків:

Мій любий! Як ти сам чув, тато не такі недобрі. Коли другі тілько дістають, то мусиш іти роздобути небавком тих мізерних десять тисячів. Я би охотно і без гроший віддала ся за тебе. Впрочім послухаю твоєї ради і постараю ся о то, щоби ми могли хвилинку сам на сам поговорити з собою. Я поправдї не повинна би так робити, але ти недобрий навіть не знаєш, що я би готова для тебе зробити. До мене вже двох свавало ся, а я ізза тебе дала їм гарбуза, а один з них був навіть хороший мужчина з красним вусиком. То був судия. Отже спіши ся. Як би ти міг тих десять тисячів небавком роздобути, то може би ти таки зараз з нами вернув до Нїмеччини. Що? Чи не було би то красно? Тато певно додержать слова. У них така вже натура. Чей небавком самі побачимо ся.

Повість, розуміє ся, знов пропала, а одинока вина за то і одвічальність спадала на Кеті. Що поправдї мала она на думцї? Щоби він вертав з ними? Як то Кеті представляла собі роботу писателя? А она вже двом дала гарбуза! Один був навіть якийсь судия!

Оттаке думав собі в своїй голові Віктор Боже, коли походжав в своїй комнатї як той лев в своїй клїтцї, при чім єго рука зімняла той лист так, що з него зробила ся кульочка.

Стратив весь спокій до роботи.

Відтак взяв капелюх і вийшов на двір.

Коли відтак походив пів години по улици, а жолудок зачав докучливо домагати ся свого права, бо то було вже около полудня, гадки єго прибрали мирний настрій.

Остаточно можна то було зрозуміти, коли Кеті так писала. То любов писала з неї!

Перекуска в реставрациї дуже добре єму зробила. Він сидів тепер коло вікна і виглядав в сторону як східний дворець. В хвили травленя був він завсїгди як найбільше вдоволений і ось тепер прийшов до переконаня, що поправдї то він виноватий. Він не має нїякого права вязати молодість Кеті з собою, бо не міг їй нїчого дати, а сповненє условій вуйка значило то само що й виставленє векселя на вічність. Яким же способом мав він заробити тих десять тисячів франків?

Отсе питанє не давало Вікторови спокою.

„Десять тисячів франків нагороди!“

То якраз була така сума яка би єму придала ся!

Тота напись впала єму в очи на кількох таблицях з оголошенями. Але що єму з тої оповістки? Онтам висїла она знову. Більше з

не допущу. І з другої сторони. коли би найти ся мала така одиниця, котра буде підбурювати до насильств і забурень, нехай буде відомо, з котрої сторони дають до того привід.

П. Левицкий звернув увагу на громадску анархію, проявляючу ся при виборах громадских. Бесїдник показує то на примірі громади Лісковець, де зверхність урядує вже два рази понад означений речинець. Витворила ся в тім напрямі страшна охота процесованя, а зло лежить не у власти, але в настрою населеня. Бесїдник виділив справи громадскі до окремого департаменту, до котрого приділив найспосібнійших урядників, так, що там нема ніяких залеглостий, але на місяць приходить там 400 актів до залагодженя. Був би час, аби Сойм займив ся реформою адміністрациї громадскої, само законодавство тут не вистане, треба аби у населеня піднесла ся культура социяльна.

Переходжу до жалоб п. Старуха. Підніс тут п. Старух, що з запомоги 10.000 К призначеної для громади Гиновичі, одержала она лише 400 К, а решта пішла на инші цїли. Рескриптом Намістництва з 18 вересня 1907 староство в Бережанах одержало 10.000 К на запомоги цїлого повіта, розділило оно їх совістно поміж кільканайцять громад навіщених елементарними нещастями. а коли тота громада Гиновичі не одержала з тої запомоги нічого, то стало ся се тому, що будувала ся там зелїзниця Львів-Бережани і зелїзничий доїзд, так що населенє мало там обильні зарібки. Дальше підніс п. Старух, що его наглияче внесенє в справі запомоги для погорільцїв в Надїтичах не діждало ся залагодженя. О тім внесеню Намістництво не одержало відомости. Натомість на другий день по пожарі 13 грудня дістало донесенє зі староства жидачівского і вже 16 грудня вислало 1200 К. Така є правда і так представляє ся акция запомогова Намістництва. А подібно як в тих случаях, діє ся і у всїх иньших. Тому можу подібні жалоби відперти яко безосновні. Перед підношенем таких закидів повинен і — має до того нагоду — звідати ся у властий о правдивім станї річи.

Дальше обговорював п. Намістник порушену п. Станїньским справу удїлюваня шинкарских концесий, а відтак натякнув кількома словами на справи шкільні, заявляючи, що подрібно вияснить всї порушені справи Віцепрезидент краєвої Ради шкільної.

При тій нагоді не може п. Намістник поминути промов о. Сеника і п. Дудикевича. Боронили они погляду, що руске населенє в нашім краю є населенем російским. Бесїдник не хоче запускати ся в історичні анї фільольоґічні розслїди, зазначує тілько, що російским язиком в нашім краю не говорить ні одна часть руского населеня. Науку російского язика веде ся у нас в послїднім часї так, що спроваджує ся учителів чи учительки з Росиї. Крім того треба ствердити факт, що вводженя до нас понятя російскої народности, до котрої руске населенє в нашім краю нїколи в історії не належало, може зробити лише той наслїдок, що викличе в тім населеню більший заколот; недосьвідні одиницї пхне на дороги, політично не все добрі. Державна адміністрация супроти того штучного вводженя до нашого краю понятя російскости, не може поводити ся рівнодушно і бесїдник не може — о чім бесїдник пересьвідчений – поводити ся рівнодушно кождий, хто небудь стане на тім місци цїсарского Намістника в Галичинї. (Славно! Дуже справедливо!)

Дальше пояснював п. Намістник справу намірного утвореня Ради культури краєвої і присьвятив при кінци кілька слів свому політичному становищу. Зазначивши, що хоче бути безсторонний супротив всїх без виїмку сторонництв в краю, заявив, що задержить своє становище лише до тої хвилї, доки буде мати чувство, що зможе виповнити волю того, котрий его тут поставив, і доки буде чути, що в своїй діяльности має підпору в Соймі.

Бесїду Є. Е. п. Намістника принято грімкими оплесками.

Промовляли ще пп. др. Старжиньский, др. Король, др. Гупка і др. Дудикевич, котрий своєї бесїди не скінчив і мав дальше промовляти на вечірнім засїданю.

О год. $2^1/_2$ по полудни перервав п. Маршалок засїданє, відкладаючи дальший его хід до години 8 вечер.

Новинки.

Львів, дня 21 січня 1909.

— **Іменованя.** Посади експедиентів почтових надано официяптам почтовим між иншими: Фран. Бобровскому в Барнши. Мих. Крупі в Кобиляниці, Юлїї Фріче в Джурині, Вол. Петровскій в Підгірцях, Каз. Скірлїньскій в Грімнім, Мар. Ящуровскій в Копилівцях, Ван. Дзєцьоловскій в Курилівці, Генр. Кметовичевичи в Негринцї, Фр. Рихльови в Лавочнім, Зигм. Остерзецерови в Васильківцях, асиірантови Стан. Брисловскому в Звиячи, Йос. Ленчиньскому в Миколаєві коло Бродів; ем. ревідентови дирекциї скарбу, Йос. Хлопецкому в Турю; вдовици по почмайстрі Ол. Князьолуцкій у Верченах, емер. жандарм. Меч. Щавіньскому в Кобаках; официяптови Евст. Слюкови в Ходачкові вел.; вдовици по експ. почт. Леок. Сабатовій в Слободї рунгурскій; начальникам стаций зелїзничих: Еґід. Янічкови в Матїївцях; Вільґ. Фіялкови в Зимній водї; Каз. Антоневичеви в Марківцях, Ст. Яворчаковій в Брусннку і Амелїї Осовскій в в Менцинї великій.

— **Нова складниця почтова.** З днем 1 лютого 1910 заводить ся в місцевости Джурків, належачім до округа доручень ц. к. уряду почтового в Обертинї почтову складницю зі звичайним кругом дїланя. Складниця ся получена буде з ц.к. урядом почтовим в Обертинї за помочию тижднево 6-разового пішого післанця.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи.** (Саля ґімнастична Початок о год. $7^1/_2$ вечером).

В суботу, дня 22 с. м. Cavalleria rusticana, опера Маскаїнї і „Романтичні“, комедия Ростанда.

— **Самоубийство.** До Кракова приїхали оногди по полудни зі Львова 21-лїтна Каролина Пиоптковска і удавшись просто з двірця на беріг Висли коло електрівнї, скочила в ріку. Робітники, що працювали недалеко побачили потапаючу і витягли єї з води. Привезена до шпиталю докоряла лїкарям, що єї відратували і сказала, що приїхала навмисне до Кракова, щоби втопити ся у Вислї. Вкінци заявила, що знов скочить до ріки, щоби скінчити то нуждене житє.

— **Загадочний бальон.** Пізно вечером дня

байдужности і без гадки зачав він читати тото оповіщенє, але чим дальше читав, тим більша брала его цїкавість, тим більше оживляли ся черти его лиця. а наконець по его очах видко було, що він дуже заінтересував ся.

Прочитав ще раз.

Десять тисячів франків нагороди обіцювано тому, хто би відшукав знову зрабований диямант „Реґент“. Отже він міг не лиш виграти ту бочку вина Бордо, о котру заложив ся в „Хробаці“, але ще й десять тисячів франків. А тим позискав би собі свою Кеті.

Тота можливість напружила всю енерґію его волї до нечуваної діяльности. Він купив собі всї ґазети. заліз з цїлою пакою материялу до читаня до тихого бровару при улици Райскій і розпочав там свою приготовляючу роботу до задачі, яка мала підготовити сповненє всїх его бажань. Повитинав всї звістки, в котрих говорило ся про зрабованє дияманту в Люврі, прочитав всї уважно і поробив собі записки. При тім дійшов він остаточно до вислїду, котрий в одній важній точцї ріжнив ся значно від вислїду комісаря Фалльота.

Прочитав то, що ствердив. Пригода панни, доньки високого урядника. Єї крик звабив всїх, що були на ґалериї. Рабунок через видушенє шиби за помочию шматки, намащеної чимсь липким, котра лишила ся. Рабунок був отже з пляном уложений а не случайно виконаний. Шматок намащених липом не носить нїхто для якоїсь розривки при собі. Отже той напад, якого дістала панна, був очевидно умовлений і уданий. Той, хто допустив ся рабунку, мусїв очевидно бути в змові з тою панною.

Колиж би Ґастон Сантіє був дійстно тим, що то зробив, то як міг він познакомити ся з тою панною і як могло єму удати ся, що він намовив єї до так шаленого вчинку?

Щоби впевнити ся що до першого питаня, заким би забрав ся до відгадуваня другого, потреба було лиш зайти до Сантієра.

При ул. Лямарка при позаднім спадї Монмартра була серед здичілого саду кольонїя артистів, а там мешкав також і Сантіє. Туди пішов він его шукати і застав таки дійстно дома, але не при роботї, лиш вигідно витягненого на старій софі а в зубах держав коротку люльочку.

— А тебе що тут привело до моєї палати? Чи може хочеш при моїм столї обідати, може ти — —

— Не плети! Чи послїдне похмілє, яке ти виніс з „Хробака“, вже у тебе минуло?

— Такого зіля нема в моїм городї. Але нїби до чого ти то питаєш?

Боже змучений сїв собі на крісло. — Я хотів би тепер поговорити на розум з тобою.

Сантіє підняв ся тодї і видивив ся так на Божера, що аж рот отворив. Відтак додав з сумнївом: Але чи ти то взагалї можеш?

Боже говорив і дальше зовсїм статочно: Як ти лиш міг такому шаленому закладови приписувати таке значінє?

— Я тебе не розумію.

— Чейже не скажеш, що ти о тім вже не знаєш нїчого? Доконаний факт перечить тому зовсїм.

— Ти маєш на думцї зрабованє „Реґента“?

— Авжеж.

— Отже ти прийшов до мене і хочеш за ним шукати? Хочеш менї насильно відобрати бочку Бордо? Будь ласкав, не завдавай своїм чувствам нїякого примусу. Всї мої куфри і скринї стоять для тебе отвором. Але коли нїчого не знайдеш, то сподїваю ся, що викуриш зі мною люльочку.

— Отже то ти таки дійстно взяв ся до такого шаленого дїла? Ізза бочки Бордо виставив ти себе на таку небезпечність?

По лици Сантієра пересунув ся ледви що слїдний усьміх. Відтак він відозвав ся: Ти сумніваєш ся? Коли так, то я міг би сказати, що не знаю нїчого. Можеш тодї заощадити собі богато труду.

Ти не мав богато до страченя. Але що ти втягнув з собою в небезпечність другу особу, якусь даму, женщину, котрій любов голову завернула, доньку якогось високого урядника, то вже великий гріх! Того ти не повинен був робити.

З цїлого лиця Сантієра зробив ся нїби лиш один великий знак запитаня. Навіть Боже мусїв то зміркувати, але він знав, як Сантіє уміє удавати і длятого его то не дуже здивувало.

— Мене ти не затуманиш — сказав він. — Можу тобі доказати, що напад якоїсь недуги у твоєї помічницї був лиш уданий. Ти повинен був забрати тоту шматинку з липом, а то она тебе зрадила. Случайно не бере нїхто такої з собою на прохід. Але як би ти хотів був зачекати лиш на случай, то ти би мусїв ще по роцї стояти все ще на ґалериї Аполлона. Злодій і панна дїлали в змові, підчас коли нещасливого батька они підійшли і затуманили.

(Дальше буде).

6 с. м. побачено в сторонах Стрия якийсь бальон зі сьвітляними рефлекторами. Бальон летів понад Борислав, Стрий, Долину, Калуш і хвилями осьвітлював рефлектором околицю. Ті, що се бачили, розповідають, що був чудовий вид, коли нараз ліс, або якась инша площа заясніла в филях сьвітла. Був се очевидно бальон висковий, а не можна сумнївати ся, щоби був не австрийский.

— **Зробив „ентлэйф".** Лейба Едельман горговельник вина з Теребовлї оголосивши банкрутство втік до Америки, а може, як кажуть его одновірці, до Палестини. Едельман закупив перед кількома тиждиями у львівскої фірми „Тігер і Ска" палестиньского вина за 1000 К і покрив ту суму векслями, котрі як тепер показало ся, мали фальшиві підписи.

— **Дрібні вісти.** З причини заметелї здержано рух поїздів на зелїзници Лунків-Тієня імовірно на 3 днї. — На ул. Кляшторнїй у Львові знайдено вчера якусь старшу жебрачку, котра заковязла від студени і вже не можна еї було відратувати.— В будці при ул. Городецкій відкрила полїция случайно цїлий магазин одїня і значну скількість сукна, походячого імовірно з послїдних крадежий на зелїзницях. — Столяреви Ів. Солтисови підчас коли перепроваджував ся, вкрадено постіль вартости 180 К — З дому при ул. Сикстускій ч. 10 виав вчера кусень ґзимсу на бляхаря Мендля Гріна і вдарив его так сильно, що він на хвильку стратив притомність і впав на землю.

— **Процес Боровскої** в Кракові мимо того, що вже веде ся семий день, не вияснив доси анї о волос, якою смертию згинув адвокат Левицкий, чи сам собі житє відобрав, чи застрілила его Боровска. Правда позістане мабуть на віки тайною Боровскої, бо хоч би й дійстно она его застрілила, то не можна — так бодай з дотеперішної розправи виходить — їй того доказати і лиш она сама могла би справу вияснити, призпаючись до убийства.. Колиж би й дійстно Левицкий сам собі смерть зробив, то зізнаня Боровскої, хоч би й як щирі, не можуть нікого довести до того переконаня, бо судьба тих двоє людий, ба навіть по части може й натура так дивно і так дуже сплели ся з собою, що й до нинї тої справи розпутати не можна. Тому то процес сей, поминувши само убийство, прибирає часами характер сензациї, викриваючи або витягаючи на яву найбільші тайни житя двох людий, мужчини і женщини. Ще більше сензацийности додали процесови Боровскої зізнаня еї чоловіка дра Боровского, котрий ставав за сьвідка.

Боровский каже, що пізнав ся з своєю жінкою перед 12 роками. Цїнив в нїй особливу інтелїґенцию і бистроту ума і длятого оженив ся з нею. Професори дуже цїнили еї здібности. Але подружє не було щасливе. Она була завсїгди дуже заздрісна о него, але коли одного разу не хотїла зробити того, що він хотів і казав, то змусив еї до сепарациї. Она тодї падала єму до ніг, цїлувала его по ногах а на місяць перед тим просила его о то, щоби мала в ним дитину. І тота дівчинка, котра уродила ся, есть моя — казав Боровский дрожачим голосом — звертаючись опісля до представителя трибуналу, додав грімким голосом: Ви заподіяли менї і моїй донцї велику кривду, кажучи, що то неправесна дитина! Анї разу мене не переслухано! Нехай вас Бог за то тяжко покарає! — По сих словах предсїдатель велїв сьвідка вивести із салї і зарядив перерву розправи а по перерві відчитав вирок засуджуючий Боровского на 100 кор. кари. По сім вела ся розправа дальше і треба тут зазначити, що Боровский виступає о скілько то може в обороні своєї жінки.

Нинї наспіла з Кракова вість, що Боровска у вязници так тяжко занедужала, що аж зажадала сьвященика, щоби висповідати ся на смерть. Боровска сповідала ся через три години а нинї рано запричащала ся.

Господарство, промисл і торговля

— **З зелїзниці.** Заведене служби пакерів. По мисли постанов §. 38 реґуляміну руху з дня 1 січня 1910 заводить ся в округах ц. к. Дирекций зелїзниць державних в Кракові, у Львові і в Станиславові і ц. к. Управи руху в Черновцях службу пакерів в отсих стациях: Берегомет, Бохня, Борки великі, Бродина, Броди, Хабівка, Хирів, Черніівці, Чудин, Дембиця, Дорна Ватра, Дрогобич, Гадікфальва, Гатна, Глїбока, Іцкани, Ярослав, Ясло, Кальвария, Коломия, Красне, Коросно, Львів, Львів-Підзамче, Лужани, Мелец, Мушина-Криниця, Неполоківцї, Новоселиця, Новий Санч, Новий Торг, Вікно, Подгуже-Плашів, Підволочиска, Перемишль, Переворск, Радівцї, Рава руска, Ряшів, Самбір, Сянік, Скавина, Сендзїшів, Серет, Станиславів, Струже, Стрий, Суха, Тарнобжеґ, Тернопіль, Тарнів, Фолькегартен, Вижниця, Золочів, Загіряни, Жучка, Закопане, Живець. В наведених стациях носять пакери яко відзнаку на рамени табличку з числом і суть обовязані в окрузї двірця зелїзничого переносити куфри і ручні пакунки на місця казані через подорожних. На жаданє подорожних обовязані они показати тарифу і видати значок, заосмотрений дотичним числом. При доставленю пакунків належить значок пакерови безусловно звернути. При ревізиї цловій і акцизовій мають подорожні особисто явити ся. Заряд зелїзничий відповідає за пакунки віддані пакером тілько тодї, наколи подорожні уживають до тої служби пакерів виключно на се призначених а носячих таблички на рамени. За перенощенє пакунків у всїх инших повисше наведених стациях не бере на себе заряд зелїзничий нїякої одвічальности.

— **Конкурс.** В цїли піднесеня годівли свиний закладає Краєве Товариство Господарске „Сільский Господар" десять розплодових хлївень вестфальскої раси. Розплодову хлївню (один кнур і дві льошки) може дістати лиш член Товариства на внесок своєї філїї на слїдуючих услівях:

1. Розплодові свині дає Товариство членам безплатно на власність.

2. Властитель хлївнї єсть обовязаний удержувати еї через чотири роки і вести під контролею і після вказівок Головного Виділу Товариства.

3. Коли би протягом чотирох лїт кнур згинув без вини властителя, Товариство дає другого безплатно. По двох роках, або на случай колиб кнур оказав ся непридатним до розплоду, Товариство відміняє кнура, зглядно причинить ся половиною цїни на закупно иншого.

4. Властитель хлївнї обовязує ся віддати Товариству після его вибору в перших двох роках — не з першого мету — пять штук поросят старших над три місяцї, навіть в двох реченцях.

5. Двом членам Товариства з того самого села вільно розібрати хлївню між себе. В такім случаю один член дістане кнура і льошку, а другий тільки льошку. Властитель кнура єсть обовязаний після потреби пускати кнура до льошки зародової хлївнї Товариства безплатно. Властитель кнура і льохи дасть Товариству троє пацят, а властитель льошки дасть дві штуки після вибору Товариства.

6. Властитель хлївнї є обовязаний два рази до року іменно дня 1 цьвітня і дня 1 жовтня зложити товариству точний звіт зі стану хлївнї, взглядно подати адреси членів і людий, що закупили поросята із зародової хлївнї.

Кождий член, який дістане розплодову хлївню, зобовязує ся заявою держати ся приписів оголошених в сім конкурсї і всїх поданих інструкций, в противнім случаю має товариство право свині зародової хлївнї без якого небудь винагородженя в кождім часї відобрати.

За головний виділ краєвого рільничого товариства господарского „Сільский Господар" у Львові: Др. *Е. Олесницкий*, голова; Др. *Г. Величко*, секретар.

Телеграми.

Париж 21 січня. Сенат ухвалив кілька артикулів закона о обезпеченю робітників на старість і нездібність до працї. Артикули ті постановляють, що чужі робітники, котрі живуть у Франциї, можуть користати з добродійства того закона на рівнї з французкими робітниками.

Льондон 21 січня. До 1 год. в ночи вибрано 163 уніоністів, 137 лїбералів, 29 з партиї працї і 53 націоналїстів. Уніоністи зискали 72 мандатів, лїберали 9, партия працї 1.

Солунь 21 січня. Прибувші з Босни еміґранти жалували ся у властий на брак всяких зарядженъ в цїли забезпеченя їм поживи і мешканя. Даної їм обіцянки не додержано. Еміґранти висказали свій жаль, що покинули вітчину.

Петербург 21 січня. Межи міністром комунїкаций Рухловом а Столипіном вибух поважний конфлїкт. Рухлов противить ся рішучо переведеню ревізиї на всїх зелїзницях, підчас коли Столипін домагає ся того.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9^{44}, 6^{29}*), 11^{55}*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9^{28}, 6·13*), 11^{39}*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
" 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
" 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10^{10}.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

КНИЖКИ

на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·80 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столітя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Англїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з англійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хлїба (з францускного), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).